

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1364/2022
27.01.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гавра Димитријевић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Новосадска топлана“ из Новог Сада, чији је пуномоћник Синиша Љубичић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1320/21 од 02.03.2022. године, у седници већа одржаној 27.01.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против преиначујућег дела пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1320/21 од 02.03.2022. године (став први изреке).

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против преосталог дела пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1320/21 од 02.03.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против преосталог дела пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1320/21 од 02.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1672/20 од 26.02.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му за период од јула 2017. године до јула 2020. године исплати на име мање исплаћене основне зараде појединачно месечно одређене износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 51.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим тужени потражује исплату законске затезне камате на име трошкова парничног поступка од пресуђења па до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1320/21 од 02.03.2022. године, ставом првим изреке, делимично је преиначена првостепена пресуда тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име мање исплаћене зараде за период од јула 2017. године до јула 2020. године исплати мање исплаћене износе основне зараде, као у ставу 1.изреке другостепене пресуде са каматом на појединачно опредељене износе од доспелости до исплате, као и у делу одлуке о трошковима парничног поступка тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, у преосталом делу жалба тужиоца је одбијена, а пресуда потврђена. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу одредбе члана 404. Закона парничном поступку.

Претходном оценом дозвољености ревизије тужиоца изјављене против преиначујућег дела другостепене пресуде Врховни касациони суд је нашао да тужилац против тог дела другостепене пресуде нема правни интерес за подношење ревизије пошто је тим делом побијане пресуде његова жалба делимично усвојена.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 410. став 2. тачка 4. у вези члана 413. Закона парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 18/20).

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 18/20 – у даљем тексту: ЗПП) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Ставом 2. истог члана прописано је да испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени законом прописани услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права. Побијана пресуда је у складу са правним ставом израженим у одлукама Врховног касационог суда о императивној примени Закона о привременом уређивању основице за обрачун и исплату плата, односно зараде и других примања код корисника јавних средстава („Службени гласник Републике Србије“ број 116/14 – у примени од 01.11.2014. године) и о томе да се минимална цена рада прописана Законом, не може користити као основица на коју ће се применити коефицијент из уговора о раду у ситуацији када је зарада која је тужиоцу обрачунавана и исплаћена у спорном периоду била виша од тадашње минималне зараде, имајући у виду да је

предмет тражене правне заштите накнада штете због обрачуна зараде тужиоцу у периоду важења горе наведеног закона.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке, донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона парничном поступку.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, против преосталог дела другостепене пресуде на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужбу ради накнаде штете - исплате тужилац је суду поднео дана 07.08.2020. године, а вредност предмета спора је 695.766,42 динара.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, што је овде случај, ревизија је дозвољена под истим условима као у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије, то ревизија тужиоца није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом донео применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**